

[Jes Lunde]

skævdeling i Danmark, tværtimod var der tagt fra de rigeste og givet til de fattige i den tid, statsministeren har siddet.

Nu er det sådan, at skatteministeren har afgivet svar den 22. januar 1991 om, hvordan det er gået for den rigeste tiendedel af vor befolkning. Man har undersøgt, hvor stor en del denne tiendedel ejede af de samlede skattepligtige formuer i 1982, og det var 62 pct. Så har man spurgt: Hvad så i 1988? Da ejede de 75 pct. Jeg tror, det er enkelt at se, at en udvikling fra 62 pct. til 75 pct. af formuerne parkeret alene hos den rigeste tiendedel af befolkningen er en skævdeling fuldstændig i den modsatte retning af det, statsministeren påstod for lidt siden.

Svend Auken (S):

Statsministeren mente, at det var en, forstod jeg – og det var vist ikke ment som nogen venlig karakteristik – lidt antik opdeling, når jeg talte om et Glansbilledanmark og et Hverdagsdanmark. Det var nu imidlertid et velment forsøg på at gøre en problemstilling klar for statsministeren og for andre medlemmer af Folketinget, en problemstilling, som jeg tror optager mange mennesker, nemlig kontrasten mellem de flotte taler, hvor vi hører om, hvor fantastisk godt det går, og hvor helt ufatteligt godt det går, og at vi tilhører den økonomiske superliga, og så den hverdag, de oplever i deres egen tilværelse.

Jeg understreger, at når jeg talte om Hverdagsdanmark, talte jeg ikke om en trøstesløs situation; jeg fremhævede netop, at der i masser af familier, i masser af virksomheder osv. overalt i vores samfund blev gjort en god og stor indsats, og at mange mennesker klarede sig, og at der heldigvis var mange familier, der levede under trykke vilkår, men at der også var masser af mennesker, som havde kæmpemæssige problemer, og som ikke kunne genkende skønneriet i deres egen tilværelse.

I stedet for at nævne en hel masse tal fra Danmarks Statistik vil jeg bare nævne nogle ganske få enkelte tal fra sådanne hverdagsituationer, som jeg er blevet konfronteret med i de seneste dage og uger.

Det ene er et tal fra en SiD-afdeling i Nordjylland, som må konstatere, at i første kvartal i år er kun en fjerdedel af afdelingens medlemmer i arbejde. Resten er arbejdsløse, på uddannelses tilbud eller på efterløn. Et andet eksempel, jeg vil nævne, er en skoleklasse, jeg kender

ret godt – en gymnasieklasse, der blev færdig med deres studentereksamen sidste år. Ud af 24 er der kun syv, der er kommet i gang med deres uddannelse. Det tredje eksempel, jeg vil nævne, er en teknisk skole, jeg netop har hørt om, hvor 30 unge mennesker bliver færdige med deres basisår og kun én har sikret sig en praktikplads.

Jeg tror, at der er masser af den slags eksempler, også når vi vender os mod de ældre, som har brug for hjemmehjælp og har brug for støtte i eget hjem, og vi har tidligere her i debatten fremhævet eksempler på folk, som har meget dårlige vilkår.

Når jeg bruger udtrykket Overdanmark og Underdanmark, er det ikke for at sige, at det kun er en lille bitte minoritet, der har det godt i det danske samfund, så er det for at sige, at det er et meget stort mindretal, der ikke har det særlig godt i Danmark, som er blevet skubbet ud af samfundslivet, og som ikke får chance for at være med på lige fod med os andre.

Antallet af førtidspensionister er blevet fordoblet, og man behøver ikke at gå ret meget rundt i vores land for at se, at stadig flere mennesker ikke har noget indhold i deres tilværelse, ikke har en normal familiemæssig situation, ikke har en normal arbejdsmæssig situation.

Alt det tror jeg afspejler, at den økonomiske aktivitet, beskæftigelsen og efterspørgslen efter arbejdskraft er et kæmpeproblem og et voksende problem. Det giver sig udslag i, at vi i år får 291.000 arbejdsløse og til næste år måske endnu flere. Vi har mistet arbejdspladser, og vi mister stadig væk arbejdspladser. Man kan mærke det i kommunernes økonomi, man kan mærke det i familiernes økonomi, og det, vi appellerer til regeringen om, er at erkende, at det går skævt med beskæftigelsen i Danmark, at erkende, at det er nødvendigt med en aktiv erhvervs politik, at det er nødvendigt med et helt anderledes smidigt samarbejde mellem kommunerne og virksomhederne, at det er nødvendigt med ikke bare en arbejdsmarkedspolitik, der går ud på at give folk kursustilbud, hvor godt det ellers kan være, men også giver mulighed for, at der er job efter de kursustilbud.

Jeg kender mennesker, der har 40 kursusbeviser – en hel stak af kursusbeviser. Når de kommer ud til en personalechef, er det første, han ser på, alderen, og er den 45 år, lægges hele stakken af kursusbeviser oven på hinanden, så